

Til beslutningsforslag nr. B 21

Folketinget 2014-15

Beretning afgivet af Udenrigsudvalget den 20. maj 2015

Beretning

over

Forslag til folketingsbeslutning om anerkendelse af en selvstændig palæstinensisk stat

[af Christian Juhl (EL), Holger K. Nielsen (SF) og Johan Lund Olsen (IA) m.fl.]

1. Udvalgsbehandling

Beslutningsforslaget blev fremsat den 7. november 2014 og var til 1. behandling den 11. december 2014. Beslutningsforslaget blev efter 1. behandling henvist til behandling i Udenrigsudvalget.

Møder

Udvalget har behandlet beslutningsforslaget i 3 møder.

2. Politiske bemærkninger

Udvalget konstaterer, at der på nuværende tidspunkt ikke er flertal i Folketinget for en anerkendelse af en selvstændig palæstinensisk stat. Udvalget vil fortsat følge konflikten mellem Israel og Palæstina.

Socialdemokratiet, Radikale Venstre, Enhedslisten og Socialistisk Folkeparti

- Et flertal i udvalget (S, R, EL og SF) anerkender,
- at det internationale samfund ønsker og støtter en tostatsløsning,
 - at regeringen arbejder særligt gennem EU og FN for at fremme den løsning,
 - at regeringen helst ser, at dansk anerkendelse af Palæstina kan ske som resultat af en tostatsløsning, fordi en forhandlet fred vil være et grundvilkår for en levedygtig palæstinensisk stat, men også
 - at en dansk anerkendelse vil kunne ske som led i en meget bredt koordineret EU-indsats på et tidspunkt, hvor et sådant skridt reelt kan fremme tostatsløsningen.

Flertallet opfordrer regeringen til at arbejde for, at parterne genoptager konstruktive fredsforhandlinger baseret på

gensidig tillid og et oprigtigt engagement hos begge parter. Afgørende fremskridt mod en forhandlet løsning kan alene ske gennem reel politisk vilje og mod fra begge parter. Det internationale samfund er parat til at bistå, men nøglen til en forhandlet fred ligger hos parterne. I den forbindelse opfordres regeringen til at fortsætte indsatsen gennem EU for at standse de ulovlige israelske bosættelsesaktiviteter, da bosættelserne på palæstinensisk område udgør en stor forhindring for en fredsløsning. Opfordringen fra 16 EU-udenrigsministre, herunder den danske, i form af et brev den 13. april 2015 til EU's Høje Repræsentant for Udenrigsanliggender til at tage initiativ til udarbejdelse af fælles EU-retningslinjer for mærkning af produkter fra israelske bosættelser bydes velkommen i den sammenhæng.

Samtidig udtaler flertallet sin støtte til

- Israels ret til fred og sikkerhed,
- Palæstinas ret til en levedygtig, sammenhængende og demokratisk stat med udgangspunkt i 1967-grænser og med fuld suverænitet over eget område,
- en forhandlet løsning om Jerusalem som hovedstad for to stater,
- en normalisering af forholdet mellem Israel og alle arabiske lande,
- en retfærdig, forhandlet og realistisk løsning for de palæstinensiske flygtninge og
- regeringens indsatser for bedre levevilkår og opbygningen af velfungerende institutioner for palæstinenserne.

Flertallet opfordrer regeringen til at arbejde for parternes efterlevelse af Genèvekonventionerne og andre internationale forpligtelser, herunder

- at alvorlige overgreb begået af konflikten parter ikke må forblive ustraffede, og

- at israelske bosættelser ikke gennem aftaler mellem Israel og EU eller gennem danske offentlige eller private engagementer får legitimeret deres eksistens eller forbedrede økonomiske muligheder.

Flertallet anerkender, at regeringen tilslutter sig og aktivt støtter op om FN's Guiding Principles for Business and Human Rights og har iværksat en række aktiviteter, der understøtter, at virksomhederne tager deres ansvar alvorligt.

IA og ALT, som ikke er repræsenteret i udvalget, har over for udvalget oplyst, at de støtter ovenstående.

Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti

Et mindretal i udvalget (V, LA og KF) støtter bestræbelserne på at etablere en tostatsløsning. Dette forudsætter en forhandlet fred mellem Israel og Palæstina. En sådan forhandlet fred forudsætter, at det palæstinensiske styre har kontrol over det samlede område, der fremover ville skulle kaldes Palæstina, og vil være i stand til at forhindre raketter i at blive sendt ind over israelsk territorium. Dette er ikke situationen for nærværende.

V, LA og KF forudsætter, at en dansk beslutning om anerkendelse af en palæstinensisk stat vil skulle ske på basis af en forhandlet løsning og i enighed i den Europæiske Union.

Dansk Folkeparti

Et andet mindretal i udvalget (DF) har som hidtil den opfattelse, at anerkendelse af en ikkeeksisterende stat uden en omfattende fredsslutning vil være en ulempe for alle parter i konflikten, som nu har været i næsten 100 år. Det at anerkende et nyt land må aldrig blive føleri, men skal baseres på det faktuelle. For at et område skal kunne anerkendes som et land, er det nødvendigt, at det lever op til bestemte kriterier, som Danmark altid har henholdt sig til. En anerkendelse er altså ikke bare noget, man kan beslutte for at være flink mod et folkeslag, som føler sig undertrykt. Før en eventuel dansk anerkendelse af et nyt land kan komme på tale, er der nogle objektive fakta, som skal opfyldes.

Det allervigtigste af disse objektive fakta er, at det nye land har et velfungerende styre, som reelt også regerer området. Det behøver ikke at være hele territoriet, som det nye land kræver at holde, men det må nødvendigvis være en markant del af det. Det er årsagen til, at nationale selvstændighedsbevægelser rent faktisk arbejder på at få uafhængighed, således at de kan blive anerkendt som stater. Der er Dansk Folkeparti bekendt ingen historiske eksempler på, at Danmark har anerkendt et nyt land, før dette land de facto har forladt det land, som det tidligere havde været underlagt.

Således kan som eksempler nævnes Kosovo og Sydsudan, hvor der rent faktisk blev udøvet herredømme over en meget væsentlig del af de territorier, som de hævdede. Sveriges regering gjorde af den grund meget ud af at forklare, at det palæstinensiske styre rent faktisk kontrollerede territorier, som

de beskrev det, selv om de altså bevidst for ikke at risikere at komme i forklaringsproblemer ikke nævnte hvilke territorier.

Dette er for Dansk Folkeparti et meget vigtigt punkt. Hvis Palæstina er blevet et anerkendt land, må det nødvendigvis indebære, at landet ikke kan være besat. Dette skyldes, at definitionen på at kunne kalde sig et land er, at regeringen faktisk kontrollerer et territorium. Modsat er definitionen af besættelse, at den besættende magt udøver faktisk kontrol.

Så et territorium kan ikke opstå som et land midt under en besættelse, altså som et besat land, som jo stort set alle partier i Folketinget har besluttet, at Palæstina er. Det har Dansk Folkeparti ikke, men det har et stort flertal i Folketinget besluttet. Så hvis det officielle Danmark på den ene side betragter Palæstina som et besat land, kan man ikke på den anden side beslutte at anerkende Palæstina. Det hænger ikke sammen, det er hinandens modsætninger, for der bliver ikke udøvet herredømme inden for det område.

Man er med hensyn til en anerkendelse af Palæstina fra det officielle Danmarks side nødt til at vente til det øjeblik, hvor den såkaldte besættelse ikke længere eksisterer. Palæstinenserne vil gerne have den bedste af to verdener. De vil gerne have anerkendelse som stat og samtidig kunne hævde, at de er et besat land. Men det kan man ikke, og det er jo heldigvis også det, som statsministeren og hendes regering har indset og erkendt.

For Dansk Folkeparti er sagen klar. Vi støtter gerne en dansk anerkendelse af en palæstinensisk stat, men først efter at parterne med baggrund i faste og sikre grænser har forhandlet en tostatsløsning, og efter at samtlige arabiske stater har anerkendt Israel og oprettet normale diplomatiske forbindelser.

Dansk Folkeparti finder det i øvrigt bemærkelsesværdigt, at Israel – her knap syv årtier efter statens oprettelse, som fulgyldigt medlem af FN lige så længe og som anerkendt af mere end 200 lande i verden og med diplomatisk og handelsmæssig forbindelse til lige så mange lande – næsten dagligt mødes med kravet om at legitimere sin ret og dermed sin egen eksistens.

Dette forhold er unikt i verdenshistorien. For hvem har eksempelvis retten til Slesvig? Eller til Kosovo? Eller til Baskerlandet? Eller til Skotland? Med hvilken ret er Frankrig på Korsika? Hvor var retfærdigheden i, at 50.000 skåninger måtte opgive deres ejendomme og flygte til Sjælland og Bornholm efter svenskekrigene? Og hvordan med de i hundredtusindvis af tyskere, som blev jaget ud af Tjekkoslovakiet og Polen efter anden verdenskrig, og måtte se deres ejendomme overtaget af andre?

Når to eller flere folkeslag gør krav på det samme landområde, må det jo nødvendigvis komme til konflikt. Ofte deles området derfor, som det skete med Slesvig, og som det skete med Kosovo, i tusind år en del af Serbien. Men i Kosovo var der igennem tiden ankommet et stort albansk befolkningselement, som ønskede at komme væk fra Serbien. Til det

ønske fik man tilmed det internationale samfunds militære støtte. Var det retfærdighed? Måske bare international realpolitik?

Når en stat deles eller et folk enten rejser væk eller drives væk, som tilfældet eksempelvis var med sudetertyskerne efter krigen, er det et »matter of fact«, som man må forholde sig til. Man kan vælge at tage kampen op på det verbale plan eller med våben i hånd, eller man kan vælge at resignere og konstatere, at man må finde en ny tilværelse i det land, man er fordrevet til, i dette tilfælde Tyskland, blandt folk, som er af samme etnicitet, har fælles historie og taler samme sprog.

Før, under og ikke mindst efter anden verdenskrig var der rigtig mange tilfælde af disse folkefordrivelser. Om de var retfærdige eller ej, tager vi i Dansk Folkeparti ikke stilling til her. Men, og det er det væsentlige her, i intet andet tilfælde end netop med oprettelsen af den jødiske stat opholder de fordrevne sig stadig i flygtningelejre.

Det er det, der er det groteske ved de arabiske palæstinenserers situation. I Tyskland opslugte man sudetertyskerne og østprouserne, og det samme skete med fordrevne folkeslag i Ungarn, Bulgarien, Rumænien, Tjekkosllovakiet osv. Det samme skete i øvrigt med de 750.000 jøder, som var bosiddende i omkringliggende muslimske lande. De kom til Israel i stort tal fra Iran, Syrien, Ægypten, Irak og Jordan. Og blev integreret.

Men de arabiske palæstinensere blev aldrig integreret i de arabiske lande, hvortil de ankom. Omend de var ankommet blandt brødre, som talte det præcis samme sprog, var af samme stamme, havde samme historie og var af samme religion. Et mærkeligt fænomen i verdenshistorien. Dansk Folkeparti kender intet lignende tilfælde.

Skylden for denne situation kan i hvert fald ikke tilskrives Israel, men nok så meget det faktum, at hverken ægyptere, jordanere, syrere eller libanesere kunne drømme om at integrere palæstinensiske arabere i deres lande. Der er jo nok en grund til, at Ægypten så nidkært bevogter grænsen til Gaza, og at Ægypten efter 1967-krigen slog syv kors – eller måske snarere syv halvmåner – for sit bryst og betakkede sig, da man fik Gaza tilbudt. Man ville ikke så meget som røre området med en ildtang.

Så sagen er, at der i international politik for Israel gælder ganske særlige moralske regler, som ingen andre anerkendte stater behøver at forholde sig, selv om konflikterne er af lige så ny dato.

Ingen anden nydannet eller omdannet stat på jorden bliver som Israel ustandselig mødt med krav om at legitimere sin blotte eksistens.

Polen behøver ikke at legitimere, at landet, nogenlunde samtidig med Israels oprettelse, gravede sig godt og grundigt ind på tysk område. Selv det modbydelige Sovjetunionen behøvede i sin tid ikke legitimere, at man besatte de baltiske stater og havde betydning for snesevis af kaukasiske folkefærd. Der stilledes ingen spørgsmål ved grænserne for Sovjet. Og det helt nydannede Kosovo behøver bestemt ikke

legitimere sin eksistens. Derimod lever denne helt uproduktive stat begejstret næsten udelukkende af overførselsindkomster fra EU og FN.

Men Israel mødes hele tiden med krav om at legitimere sig, f.eks. i et lille landområde oppe ved Syrien, i en del af en storby og på nogle kvadratkilometer langs med et sikkerhedshegn. Det er i Dansk Folkepartis øjne ganske, ganske grotesk.

I den forbindelse ville det være interessant at se på, hvem der så har retten til det landområde, som de to parter strider om, og som vi andre taler så meget om. Og hvad er det egentlig for nogle »ulovlige bosættelser«, der finder sted på Vestbredden? For det er jo således, at hvis noget er ulovligt, må det nødvendigvis indebære, at der er en lovgivning, der er overtrådt. Og spørgsmålet i det følgende er derfor: Hvilken lovgivning overtræder Israel på Vestbredden?

For cirka et halvt år siden bad Dansk Folkeparti i den forbindelse udenrigsministeren om at bekræfte, at resolutioner vedtaget i FN's Generalforsamling ikke har status af »international lov«, endsige har eller får lovstatus.

Det bekræftende skriftlige svar fra udenrigsministeren kom prompte:

»For så vidt angår FN's Generalforsamling så er det korrekt, at den – i modsætning til FN's Sikkerhedsråd – ikke i FN-pagten er tildelt beføjelser til at træffe beslutninger med bindende virkning for stater. Resolutionerne er således i sig selv ikke juridisk bindende, men er som udgangspunkt politiske tilkendegivelser fra FN's medlemsstater – sådan som min forgænger jo også tidligere har tilkendegivet over for Folketinget.« (URU alm. del – svar på spørgsmål 48, 2014-15).

Dansk Folkeparti bad om bekræftelsen, fordi der er opstået den fortælling, at det, Israel har foretaget sig og stadig foretager sig i sin tilstedeværelse på Vestbredden, er »ulovligt« – altså stridende mod international lov. Med udenrigsministerens svar bliver det fastslået, at samtlige resolutioner vedtaget af FN's Generalforsamling mod Israel, og det drejer sig i tidens løb om ca. 300, ingen juridisk gyldighed har overhovedet.

Men hvad er det, der juridisk betragtes som værende »international lov«?

Det ligger i hvert fald fast, at FN's Generalforsamling ikke er en lovgivende forsamling og følgelig ikke beskæftiger sig med at lave love. En international lov bliver til enten ved traktater mellem stater eller ved tradition. Eksempelvis er det almindelig anerkendt, at den Internationale Domstol i Haag kan afgøre tvister mellem stater og afsige en dom, som så vil være at regne for international lov. Ligeledes er det blevet sædvane, at FN's Sikkerhedsråd kan vedtage resolutioner, som har en slags status som international lov.

Men inden vi kommer til FN's Sikkerhedsråds resolution 242 fra 1967, er et lille historisk rids om grænsedragninger og våbenstilstandslinjer i Mellemøsten nødvendigt. For det viser, hvor meget der i århundredernes løb er blevet flyttet

rundt, ændret og forandret, og at det hver gang af det internationale samfund er blevet betragtet som – om ikke nødvendigvis sympatiserende – så dog som et »matter of fact«.

Fra 1516-1917 var hele Mellemøsten og det nordlige Afrika en del af Det Ottomanske Imperium. Med i dette tyrkiske imperium var altså alt det, vi i dag benævner Israel, Vestbredden, Gaza, Syrien, Libanon og Jordan og tilmed Egypten samt den væsentligste del af den Arabiske Halvø med byerne Mekka og Medina. Og disse grænser var altså igennem 400 år ikke bestridt.

Da tyrkerne ved den 1. verdenskrigs afslutning befandt sig på den tabende side, måtte de i 1917 afstå deres oldgamle imperium, herunder Mellemøsten, til sejrherrene. Frankrig overtog som mandat det nuværende Syrien, hvorunder Libanon hørte, og en del af Irak, mens briterne modvilligt overtog mandatet Palæstina, som var navnet for det nuværende Israel, Vestbredden, Gaza og hele det nuværende Jordan. Det britiske mandats grænser var ikke på noget tidspunkt bestridt.

Frankrig delte ret hurtigt sit mandat, Syrien, i et kristent område, Libanon, og et muslimsk område, Syrien. Også Storbritannien delte sit mandat, Palæstina, i to: det ene det nuværende Israel samt Vestbredden og Gaza, og den anden del Jordan. Den britiske regering havde ved overtagelse af mandatet i 1917 lovet at oprette et jødisk hjemland i Palæstina, og i 1922 skete så delingen, således at Jordan blev et selvstændigt kongerige, mens Palæstina fortsat var under britisk administration. Mandatet var sat til at udløbe den 15. maj 1948.

Året før, i 1947, havde FN afsluttet sine undersøgelser af, hvor grænserne for den nye jødiske stat kunne være. Man havde fra FN's side anbefalet, at det nu stærkt indsnævrede Palæstina skulle deles i to: en jødisk stat og en arabisk stat, og at Jerusalem skulle lægges under international kommando. Det er vigtigt at bemærke, at denne anbefaling kun ville have international juridisk legalitet, såfremt begge parter – jøderne og araberne – havde accepteret det. Dette skete som bekendt ikke. I stedet kom det til krig, efter at Israel den 14. maj 1948 udråbte sin stat på det areal, som FN havde anbefalet. Fem arabiske lande angreb næste dag Israel.

Den meget blodige krig, som varede et år, ændrede markant på det kort, som FN havde anbefalet, og da der i 1949 på Cypern blev indgået våbenhvile mellem parterne, stod hærene på de linjer, som i dag er »før 1967-grænserne«, hvor Jordan besatte Vestbredden og Jerusalem.

Således var det en militær tilfældighed, at linjerne netop blev trukket dér. Der var altså intet som helst historisk, traditionsbundet eller geografisk logisk ved disse »før 1967-grænser«. Der var i øvrigt ingen, som i årene mellem 1949 og 1967, hvor Jordan var besættelsesmagt, betragtede eller hævdede det som »palæstinensisk« land.

Ved seksdageskrigen i juni 1967 tabte Jordan, og Israel indtog Jerusalem, Golan, Vestbredden, Gaza og Sinai. 6 måneder senere, den 22. november 1967, vedtog et enigt FN's

Sikkerhedsråd resolution 242, hvori det hedder, at Israel skal trække sig tilbage fra »territorier« indtaget i krigen.

Der står altså i ubestemt form »territorier« og ikke i bestemt form »territorierne«, som det hed i det første tekstudkast. Og dette er afgørende vigtigt at forstå, for var det ikke blevet ændret, havde såvel Storbritannien som USA nedlagt veto. Med ordet »territorier« i ubestemt form åbnede man for de muligheder, der ville kunne fremstå i forbindelse med en fredsslutning mellem Israel og landets arabiske naboer. Man enedes i Sikkerhedsrådet så at sige om at være uenige.

Israel kan siges fuldt ud at have levet op til resolution 242, for man holder et stykke land i et såkaldt »disputed area« – et område, som der står strid om, hvor der endnu ikke er indgået nogen fredsslutning mellem tidligere fjender, og hvor der således ikke er fastlagte og anerkendte grænser.

I den fjerde Genèvekonventions artikel 49 hedder det, at den besættende magt, som holder et andet land eller dele af et andet land, »ikke må deportere eller overføre sin egen befolkning ind til de territorier, som det besætter«. Det er denne artikel, mange synes at have misforstået således, at de boliger, Israel opfører på Vestbredden, er »illegale under international lov«.

Det er blevet sådan, at de to ord »jødiske bosættelser«, har lagt et enormt politisk pres på Israel for at få landet til at standse byggeriet. Faktisk er hele bevægelsen for at gøre den jødiske stat illegitim baseret på den ene beskyldning, at besættelsen af Vestbredden er i strid med international lov.

Mange mennesker støtter op om denne palæstinensiske fortælling, at israelerne stjal et land – Palæstina fra palæstinenserne – og nu bør give dem det tilbage. Og i den fortælling er det egentlig ret ligegyldigt, om Israel siger, at man er klar til at forhandle, for hvis verden har den opfattelse, at Israel bygger boliger på stjålet land, kan det hele jo være lige meget.

Men hvad nu, hvis bosættelserne ikke strider mod international lov? Hvad nu, hvis den almindeligt brugte sætning »de besatte palæstinensiske områder« ikke har nogen lovmæssig understøttelse?

Det spørgsmål stillede direktøren i The Institute for Contemporary Affairs, professor i international ret Alan Baker i en kronik i USA Today den 23. januar 2013, idet han bl.a. konkluderede:

»Territorierne er hverken besatte eller palæstinensiske. Der har på intet tidspunkt været truffet nogen lovmæssig beslutning om overhøjheden over disse territorier, ligesom der ikke mellem Israel og PLO er truffet nogen aftale om deling. Territorierne er derfor lovmæssigt alene at betragte som uafklarede stridspunkter, idet der jo er to parter, som gør krav på området«. En situation, der jo har været i tusindvis af i verden gennem tiderne.

Alan Baker tilføjer, at »Israel har en solid juridisk og historisk ret til området«, som juridisk indbefatter Balfourdeklarationen af 1917, San Remodeklarationen af 1923, Folke-

forbundets mandat og FN's Charter. Hertil kommer, at Oslo-aftalerne ikke indeholder noget forbud overhovedet mod at opføre bygninger i de dele af territoriet, som der er enighed om er under Israels kontrol.

Osloaftalerne, som Alan Baker nævner, er i øvrigt det eneste dokument, som har underskrifter fra såvel Israel som PLO, og er derfor det nærmeste, man juridisk kan komme på en aftale mellem de to parter. I dokumentet står der ikke ét ord om opførelse af boliger i området.

Man kan altså politisk have den opfattelse, at bosættelserne er uantagelige, men det er ingenlunde det samme som at sige, at bosættelserne er ulovlige, som det atter og atter hævdes i debatten. For ifølge international lov er der altså intet juridisk, der forhindrer israelske virksomheder i at opføre boliger på Vestbredden, hvilket man oven i købet har været forsigtig med at gøre. Således er der gået knap 50 år, siden Israel overtog kontrollen med Vestbredden, og indtil nu dækker israelsk byggeri kun 2 pct. af arealet.

Danmarks udenrigsminister har altså fastslået, at de ca. 300 resolutioner fra FN's Generalforsamling er juridisk værdiløse, og når det så samtidig forholder sig således, at den fjerde Genèvekonventions artikel 49 alene drejer sig om forholdet mellem stater, må man altså konkludere, at Genèvekonventionen bevidst mistolkes. For hverken Vestbredden eller Gaza har status som en stat – og har aldrig haft det.

Boligbyggeriet kan altså juridisk ikke betragtes som illegalt, hverken i forhold til Genèvekonventionen eller til FN's Sikkerhedsråds resolution 242.

Noget andet er, hvad man i verdensopinionen har af politiske opfattelser. For alt dette er politik og kun politik og bør behandles således i en politisk diskussion. Juridisk bliver grænserne mellem Israel og den nye palæstinensiske stat således først »international lov«, i det øjeblik de to parter er nået til enighed om, hvor grænserne mellem de to lande går. Og en sådan aftale kan først blive virkelighed i forbindelse med en fredsslutning. Og indtil en sådan er en realitet, fore-

tager Israel sig juridisk intet ulovligt, omend der fra andre lande hele tiden stilles krav til Israel, hvorimod ingen krav stilles til palæstinenserne.

Dansk Folkeparti vil derfor opfordre regeringen til at stille følgende krav til palæstinenserne:

- At der føres et præcist regnskab med, hvortil de penge, som overføres fra Danmark går.
- At den hadefulde retorik mod Israel, selv fra såkaldt moderate som Mahmoud Abbas, stopper.
- At det palæstinensiske selvstyre anerkender Israel.
- At den palæstinensiske glorificering af selvmordsterrorister og andre jihadister ophører.
- At det palæstinensiske selvstyre ophører med at opkalde gader og pladser efter terrorister.
- At det palæstinensiske selvstyre ophører med at udbetale livslange ærespensioner til selvmordsterroristernes pårørende og kæmpe bonusser til de løsladte mordere.
- At det palæstinensiske selvstyre rydder op i sine egne, kontrollerede medier og begynder at tale om fred og sameksistens med Israel – frem for krig og terror.
- At det palæstinensiske selvstyre ophører med at sende børneprogrammer på det palæstinensiske selvstyres tv-stationer, hvor børnene dagligt lærer, at det er en rigtig god idé at myrde jøder, og enhver muslims pligt.
- At det palæstinensiske selvstyre foretager en afvæbning af Hamas' terrorister.
- At det palæstinensiske selvstyre ophører med at betale til jødehadsk undervisningsmateriale.

Alt dette – og meget mere – ville, finder Dansk Folkeparti, være et rimeligt sted for palæstinenserne at starte i forhold til at få en egen stat.

P.u.v.

Per Stig Møller

Udvalgsformand

Oversigt over bilag vedrørende B 21

Bilagsnr.	Titel
1	Udkast til beretning fra EL
2	Bidrag fra DF til udkast til beretning
3	Revideret udkast til beretning